тѣва дрѫгъ за него. Робертъ му
прекъсна приказкѫ-тѫ: никога, и
человѣкъ сѫмъ и христіенинъ; азъ
обожавамъ Сибилѫ, и знаѭ, колко
е свирѣпо да се разстанѫ съ нѣѭ!
Но нѣто като человѣкъ, нѣто като
христіенинъ могѫ да употребѭ
твоя цѣрь и тѣзи твои трьсни
тайни. Не ги казвай никому, а
особито не ги казвай на жената ми;
предпочитамъ сама си да умрѫ.

Сибила не може да дочака края
на разговора имъ, блѣднѫ ахтрѣ,
и запита: и тѫй кой той единъкій